Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

29. listopada 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinski zakonik Zajednice – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Članci 203. i 204. – Postupak vanjskog provoza Zajednice – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članci 365., 366. i 859. – Nastanak carinskog duga – Izuzimanje ili neizuzimanje ispod carinskog nadzora – Neispunjenje obveze – Propuštanje završetka postupka provoza – Napuštanje robe s carinskog područja Europske unije“

U predmetu C-319/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske, Nizozemska), odlukom od 13. lipnja 2014., koju je Sud zaprimio 3. srpnja 2014., u postupku

B & S Global Transit Center BV

protiv

Staatssecretaris van Financiën,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz (izvjestitelj), predsjednik četvrtog vijeća, u svojstvu predsjednika petog vijeća, D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász i C. Vajda, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 20. svibnja 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za B&S Global Transit Center BV, B. Boersma, savjetnik,

— za nizozemsku vladu, M. Bulterman, M. Noort i C. Schillemans, u svojstvu agenata,

— za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju A. Collabollette, *avvocato dello Stato*,

— za Europsku komisiju, L. Grønfeldt i H. Kranenborg, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi od 16. srpnja 2015.,

* Jezik postupka: nizozemski

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 203. i 204. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1791/2006 od 20. studenoga 2006. (SL L 363, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 1., str. 187., u daljnjem tekstu: Carinski zakonik), kao i određenih odredaba Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju određenih odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92 (SL L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.; u daljnjem tekstu: Provedbena uredba), odnosno članaka 365. i 859. Provedbene uredbe u inačici koja proizlazi iz Uredbe Komisije (EZ) br. 993/2001 od 4. svibnja 2001. (SL L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 37.; u daljnjem tekstu članak 365. Provedbene uredbe i članak 859. Provedbene uredbe) kao i članak 366. Provedbene uredbe u inačici koja proizlazi iz Uredbe Komisije (EZ) br. 1192/2008 od 17. srpnja 2008. (SL, L 329, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 11., str. 207.; u daljnjem tekstu: članak 366. Provedbene uredbe).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između B&S Global Transit Center BV (u daljnjem tekstu: B&S) i Staatssecretaris van Financiën (ministarstvo financija) zbog plaćanja carine koju je B&S obvezan platiti jer je izuzeo robu ispod carinskog nadzora propustivši završiti postupak vanjskog provoza Zajednice (u daljnjem tekstu: postupak provoza) u koji je roba stavljena.

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Članak 37. Carinskog zakonika propisuje:

„1. Roba unesena u carinsko područje Zajednice podliježe carinskom nadzoru od trenutka njezina unosa. Roba može podlijegati carinskim provjerama u skladu s važećim odredbama.

2. Roba ostaje pod takvim nadzorom sve dok je to potrebno radi utvrđivanja njezina statusa, ako je to primjereno, i u slučaju robe koja nije roba Zajednice i ne dovodeći u pitanje članak 82. stavak 1., roba ostaje pod nadzorom dok se njezin carinski status ne promijeni, odnosno dok se ne smjesti u slobodnu zonu ili slobodno skladište, dok se ponovno ne izveze ili uništi u skladu s člankom 182.“

4 Članak 91. stavak 1. toga zakonika glasi kako slijedi:

„Postupak vanjskog provoza dopušta kretanje robe od jednog do drugog mjesta unutar carinskog područja Zajednice, i to:

a) robe koja nije roba Zajednice, a ne podliježe plaćanju uvoznih carina i drugih davanja ili mjerama trgovinske politike;

[...]“

5 Članak 92. navedenog zakonika propisuje:

„1. Postupak vanjskoga provoza smatra se završenim i obveze nositelja ispunjenima podnošenjem robe i pripadajućih isprava odredišnoj carinarnici u skladu s odredbama predmetnog postupka.

2. Carinska tijela okončavaju postupak kada, na temelju usporedbe podataka raspoloživih u polaznoj carinarnici s onima raspoloživima u odredišnoj carinarnici, utvrde da je postupak pravilno proveden.“ [neslužbeni prijevod]

6 Na temelju članka 96. stavka 1. istog zakonika:

„1. Glavni obveznik je nositelj postupka vanjskog provoza Zajednice. Glavni obveznik je odgovoran za:

(a) predaju robe odredišnoj carinarnici u nepromijenjenom stanju i do propisanog roka te uz poštovanje mjera koje su donijela carinska tijela radi osiguranja istovjetnosti robe;

(b) poštovanje odredaba koje se odnose na postupak provoza Zajednice.“

7 Na temelju članka 203. Carinskog zakonika:

„1. Uvozni carinski dug nastaje:

— nezakonitim izuzimanjem ispod carinskog nadzora robe koja podliježe plaćanju uvoznih carina.

2. Carinski dug nastaje u trenutku izuzimanja robe ispod carinskog nadzora.

3. Dužnici su:

— osoba koja je izuzela robu ispod carinskog nadzora,

[...]“

8 Prema članku 204. stavku 1. toga zakonika:

„Uvozni carinski dug nastaje:

(a) neispunjavanjem jedne od obveza koja za robu koja podliježe uvoznim carinama proizlazi iz njezina privremenog smještaja ili uporabe carinskog postupka u koji je roba stavljena

[...]

u slučajevima različitima od navedenih u članku 203., osim ako se ne utvrdi da navedeni propusti nisu bitno utjecali na pravilnu provedbu privremenog smještaja ili određenog carinskog postupka.“

9 Na temelju članka 239. navedenog zakonika:

„1. Uvozne ili izvozne carine mogu se vratiti ili otpustiti u slučajevima različitima od onih navedenih u člancima 236., 237. i 238.:

— a koji će se utvrditi u skladu s postupkom Odbora,

— koji se ne mogu pripisati prijevari ili očitoj nemarnosti određene osobe. Slučajevi u kojima se može primijeniti ova odredba i postupci kojih se u tu svrhu treba pridržavati utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora. Povrat ili otpust mogu podlijegati posebnim uvjetima.

2. Povrat ili otpust carina izvršava se iz razloga navedenih u stavku 1. na zahtjev koji se podnosi nadležnoj carinarnici u roku od 12 mjeseci od dana na koji je dužnik obaviješten o iznosu carine.

Međutim, carinska tijela mogu odobriti produžetak tog roka u valjano opravdanim izvanrednim slučajevima.“

Provedbena uredba

10 Članak 365. Provedbene uredbe koji je bio na snazi do 30. lipnja 2009., predviđa:

„1. Ako primjerak br. 5. deklaracije o provozu nije vraćen carinskim tijelima države članice otpreme u roku od dva mjeseca od datuma prihvaćanja deklaracije, ta tijela obavješćuju glavnog obveznika i od njega traže da dostavi dokaz o završetku postupka.

1.a Ako se primjenjuju odredbe iz odjeljka 2. pododjeljka 7. i carinska tijela država članica otpreme ne prime poruku ‚Obavijest o prispijeću' do roka u kojem roba mora biti predočena odredišnoj carinarnici, ta tijela obavješćuju glavnog obveznika i od njega traže da dostavi dokaz o završetku postupka.

2. Carinskim se tijelima može dostaviti zadovoljavajući dokaz iz stavka 1. u obliku isprave ovjerene od strane carinskih tijela države članice odredišta kojom se utvrđuje istovjetnost robe i ustanovljuje da je predočena odredišnoj carinarnici ili, gdje se primjenjuje članak 406., ovlaštenom primatelju.

3. Također se smatra da je postupak provoza Zajednice završen kada glavni obveznik carinskim tijelima predoči zadovoljavajuću carinsku ispravu izdanu u trećoj zemlji u koju je roba ušla na postupak carinskog odobravanja ili uporabu, ili njezin primjerak ili preslika, kojom se utvrđuje istovjetnost robe. Primjerci ili preslike mora kao vjerodostojne primjerke ovjeriti služba koja ovjerava izvorne isprave, služba predmetnih trećih zemalja ili služba jedne od država članica.“

11 Članak 366. Provedbene uredbe, koji je na snazi računajući od 1. srpnja 2008., navodi:

„1. Glavni obveznik može dostaviti dokaz da je postupak završio u roku propisanom u deklaraciji na zadovoljstvo carinskih tijela u obliku isprave koju su ovjerila carinska tijela države članice odredišta koja je utvrdila istovjetnost robe te ustanovila da je roba bila predočena odredišnoj carinarnici ili, ako se primjenjuje članak 406., ovlaštenom primatelju.

2. Također se smatra da se postupak provoza u Zajednici završio kada glavni obveznik na zadovoljstvo carinskih tijela predoči jednu od sljedećih isprava:

(a) carinsku ispravu izdanu u trećoj zemlji kojom se roba stavlja u carinski dopušteno postupanje ili uporabu;

(b) ispravu izdanu u trećoj zemlji, koju su pečatom ovjerila carinska tijela te države i kojom se potvrđuje da se smatra da je roba u slobodnom prometu u predmetnoj trećoj zemlji.

3. Isprave navedene u stavku 2. mogu se zamijeniti primjercima ili preslikama, koje je kao izvorne primjerke ovjerilo tijelo koje je ovjerilo izvorne isprave, tijela trećih predmetnih zemalja ili tijela jedne od država članica.“

12 Članak 859. Provedbene uredbe glasi kako slijedi:

„Smatra se da sljedeći propusti nemaju bitnog utjecaja na pravilnu provedbu privremenog smještaja ili predmetnog carinskog postupka u smislu članka 204. stavka 1. [carinskog] Zakonika, ako:

— ne predstavljaju pokušaj nezakonitog izuzimanja robe ispod carinskog nadzora,

— ne uključuju očitu nemarnost od strane osobe na koju se to odnosi, i,

— su naknadno ispunjene sve formalnosti potrebne za određivanje položaja robe:

[...]

6) u slučaju robe koja je privremeno uskladištena ili stavljena u carinski postupak, premještanje robe s carinskog područja Zajednice ili njezin unos u slobodnu zonu kontrolnog tipa I. u smislu članka 799. ili u slobodno skladište bez okončanja potrebnih formalnosti;

[...]“

Glavni postupak i prethodna pitanja

13 Dana 3. srpnja 2006., 13. kolovoza 2007. i 18. prosinca 2007. B&S, pružatelj logističkih usluga, podnio je, kao glavni obveznik, elektroničke deklaracije o stavljanju prehrambenih proizvoda u postupak provoza. U tim je deklaracijama svaki puta kao polazna carinarnica bila određena carinarnica Moerdijk (Nizozemska), a Bremerhaven (Njemačka), Antwerpen (Belgija) i, po novome, Bremerhaven kao odredišna carinarnica.

14 Dana 4. kolovoza 2006., 26. rujna 2007. i 24. siječnja 2008. polazna carinarnica obavijestila je B&S da nije zaprimila primjerak potrebne povratnice ni povratnicu u elektroničkom obliku. Nakon što je ta carinarnica zatražila da podnese dokaz da su postupci pravilno završeni, B&S je dostavio više isprava o trgovačkom prijevozu robe, naslovljenih „bills of lading“.

15 Postupajući prema obavijesti o pokretanju istrage koju je izdao porezni inspektor nizozemske porezne uprave (Inspecteur van de Belastingdienst, u daljnjem tekstu: inspektor), odredišna carinarnica iznijela je da joj nisu predani ni roba niti odgovarajuća provozna isprava. U tim okolnostima, te prema ocjeni da trgovačke isprave koje je B&S dostavio nisu u skladu s člancima 365. ili 366. Provedbene uredbe, iz razloga što se postupak provoza ne može smatrati završenim, inspektor je 24. svibnja 2007., 1. srpnja 2008. i 4. studenoga 2008. izdao B&S naloge za plaćanje carine zato što je potonji izuzeo odnosnu robu ispod carinskog nadzora.

16 B&S je podnio prigovor protiv dva naloga za plaćanje te je podnio zahtjev za povrat sredstava u vezi s trećim nalogom. U tom kontekstu B&S je podnio dodatne isprave, posebno potvrde primitka povratne poruke odnosne robe koje su izdali primatelji te robe, odnosno snage Ujedinjenih naroda (UN) u Abidjanu (Côte d’Ivoire), snage Sjevernoatlantskog ugovora (NATO) u Kabulu (Afganistan) te snage UN-a u Port-au-Princeu (Haiti). Budući da nije bio zadovoljan s novom dokumentacijom, inspektor je odlučio ostaviti na snazi naloge za plaćanje.

17 B&S je protiv odluka inspektora podnio tužbu pred Rechtbanka Haarlem (sud u Haarlemu, Nizozemska). Taj je sud poništio te odluke iz razloga što dokumenti koje je B&S podnio dokazuju propust koji nije imao utjecaja na pravilnu provedbu carinskih postupaka u smislu članka 204. stavka 1. točke (a) Carinskog zakonika, u vezi s člankom 859. točkom 6. provedbene uredbe, budući da je dostavljenim ispravama B&S dokazao da je roba napustila carinsko područje Unije.

18 Inspektor je protiv te presude Rechtbank Haarlem (sud u Haarlemu) podnio žalbu pred Gerechtshof te Amsterdam (žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska). Taj sud je ponajprije smatrao da je inspektor opravdano ocijenio da odredišnoj carinarnici nije predana nikakva roba, u smislu članaka 92. i 96. Carinskog zakonika. Nadalje, taj je sud utvrdio da nijedna od isprava koje je B&S podnio ne ispunjava obvezujuće uvjete propisane člankom 365. stavkom 3. ili člankom 366. stavcima 2. i 3. Provedbene uredbe. Konačno, pozivajući se na presudu Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90), Gerechtshof te Amsterdam (žalbeni sud u Amsterdamu) je presudio da je, unatoč tome što je roba napustila carinsko područje Unije, propuštanje završetka postupka provoza dovelo do izuzimanja te robe ispod carinskog nadzora te nastanka carinskog duga na temelju članka 203. Carinskog zakonika.

19 B&S je protiv te presude podnio kasacijsku žalbu sudu koji je uputio zahtjev, Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske). Taj sud je mišljenja da je Gerechtshof te Amsterdam (žalbeni sud u Amsterdamu) pravilno odlučio da odnosni postupci provoza nisu završili u smislu članka 92. Carinskog zakonika, i da ih se ne može smatrati završenima u smislu članka 365. stavka 3. ili članka 366. stavaka 2. i 3. Provedbene uredbe. Međutim, taj sud smatra da se presuda X (C-480/12, EU:C:2014:329) može shvatiti na način da je nastanak carinskog duga na temelju članka 203. Carinskog zakonika isključen kada je utvrđeno da roba nije bila integrirana u gospodarske tokove Unije kao neocarinjena.

20 U slučaju kada povreda obveze pravilnog završavanja postupka provoza ne predstavlja izuzimanje robe ispod carinskog nadzora, sud koji je uputio zahtjev pita se može li se smatrati da takva povreda nema utjecaja na pravilnu provedbu toga postupka u smislu članka 204. stavka 1. točke (a) Carinskog zakonika, u vezi s člankom 859. trećom alinejom, i točkom 6. Provedbene uredbe.

21 U tim je okolnostima Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu slijedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članke 203. i 204. Carinskog zakonika, u vezi s člankom 859. (osobito točkom 6.) Provedbene uredbe, tumačiti na način da, kada nije završen carinski postupak provoza, ali su priloženi dokumenti koji dokazuju da je roba napustila carinsko područje Unije, činjenica da taj postupak nije završen ne dovodi do nastanka carinskog duga zbog izuzimanja robe ispod carinskog nadzora u smislu članka 203. Carinskog zakonika, nego u načelu dovodi do nastanka carinskog duga na temelju članka 204. Carinskog zakonika?

2. Treba li članak 859. stavak 6. Provedbene uredbe tumačiti na način da se ta odredba odnosi isključivo na neispunjavanje (jedne od) obveza u vezi s (ponovnim) izvozom robe, kako su određene u člancima 182. do 183. Carinskog zakonika? Ili izraz „bez ispunjavanja potrebnih carinskih formalnosti” treba tumačiti tako da „potrebne carinske formalnosti” također podrazumijevaju formalnosti koje moraju biti ispunjene prije (ponovnog) izvoza kako bi se završio carinski postupak u koji je stavljena roba?

3. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrdan, treba li treću alineju članka 859. Provedbene uredbe tumačiti na način da okolnost da nisu ispunjene carinske formalnosti navedene u drugom pitanju ne sprječava da se, u slučaju kao što je ovaj u kojem je na temelju dokumenata dokazano da je roba, nakon provoza unutar Unije, napustila carinsko područje Unije, može smatrati da je zadovoljen uvjet da ‚su naknadno ispunjene sve formalnosti potrebne za uređenje položaja robe‘?“

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

22 Svojim prvim pitanjem, sud koji je uputio zahtjev pita, u biti, treba li članke 203. i 204. Carinskog zakonika tumačiti na način da povreda obveze predaje robe stavljene u postupak provoza odredišnoj carinarnici dovodi do, u načelu, nastanka carinskog duga na temelju članka 204. toga zakonika, a ne na temelju članka 203. istoga, kada je dotična roba napustila carinsko područje Unije i nositelj navedenog postupka nije u mogućnosti podnijeti isprave u skladu s člankom 365. stavkom 3. ili člankom 366. stavcima 2. i 3. Provedbene uredbe.

23 Ponajprije treba istaknuti da iz naznaka koje je dostavio sud koji je uputio zahtjev proizlazi da, s jedne strane, dotična roba u glavnom postupku nije bila predana predmetnim odredišnim carinarnicama i, s druge strane, da isprave koje je B&S dostavio inspektoru, spomenute u točkama 14. i 16. ove presude,

dokazuju da je ta roba stvarno napustila carinsko područje Unije. Taj sud, međutim, smatra da te isprave ne zadovoljavaju zahtjeve dokaza predviđene člankom 365. stavkom 3. ili člankom 366. stavcima 2. i 3. Provedbene uredbe.

24 Navedeni sud iz tih okolnosti zaključuje da odnosni postupci provoza u glavnom postupku nisu završeni sukladno članku 92. stavku 1. Carinskog zakonika te se ne mogu niti smatrati završenima u smislu članka 365. stavka 3. ili članka 366. stavaka 2. i 3. Provedbene uredbe. Nijedna od stranaka u postupku pred Sudom nije dovela u pitanje njegove zaključke.

25 Što se tiče područja primjene članaka 203. i 204. Carinskog zakonika, treba podsjetiti da su ona različita. Naime, dok se prvi članak odnosi na postupanja koja za posljedicu imaju izuzimanje robe ispod carinskog nadzora, drugi se članak odnosi na povredu obveza i neispunjavanje uvjeta u vezi s različitim carinskim postupcima koji nisu utjecali na carinski nadzor (presuda DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, t. 22.).

26 Iz teksta članka 204. Carinskog zakonika proizlazi da se ta odredba primjenjuje samo u slučajevima koji se razlikuju od onih iz članka 203. tog zakonika (presuda DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, t. 23.).

27 Iz toga proizlazi da je, kako bi se odredilo na temelju kojeg od tih dvaju članaka nastaje uvozni carinski dug, najprije potrebno ispitati predstavljaju li predmetne činjenice izuzimanje ispod carinskog nadzora, u smislu članka 203. stavka 1. Carinskog zakonika. Odredbe članka 204. Carinskog zakonika mogu se primijeniti samo ako odgovor na to pitanje bude negativan (presuda DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, t. 24.).

28 Kad je konkretno riječ o pojmu izuzimanja ispod carinskog nadzora iz članka 203. stavka 1. Carinskog zakonika, potrebno je navesti da, sukladno sudskoj praksi Suda, taj pojam valja tumačiti na način da obuhvaća svaki postupak ili svaki propust koji za posljedicu ima sprečavanje, makar privremeno, nadležnog carinskog tijela da pristupi robi koja podliježe carinskom nadzoru i izvrši provjere predviđene člankom 37. stavkom 1. Carinskog zakonika (presuda DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, t. 25.).

29 Da bi se radilo o izuzimanju robe od carinskog nadzora dovoljno je da je roba bila objektivno izuzeta od eventualnog nadzora, neovisno o tome je li nadležno tijelo takav nadzor stvarno i provelo (presuda SEK Zollagentur, C-75/13, EU:C:2014:1759, t. 32.).

30 U pogledu sudske prakse navedene u točkama 25. do 29. ove presude, treba zaključiti da situacija poput one u glavnom postupku, opisane u točkama 23. i 24. ove presude, ne potpada u područje primjene članka 204. Carinskog zakonika, već članka 203. toga zakonika.

31 Naime, kao što je nezavisni odvjetnik naveo u točkama 25. i 26. svoga mišljenja, obveza nositelja postupka provoza da preda robu odredišnoj carinarnici, predviđena člankom 96. stavkom 1. točkom (a) Carinskog zakonika, ima presudnu ulogu za funkcioniranje carinskog nadzora u okviru tog postupka s obzirom na to da, sukladno članku 92. stavku 2. navedenog zakonika, ta predaja omogućuje carinskim tijelima da utvrde, na temelju usporedbe podataka koji su dostupni polazišnim i odredišnim carinarnicama, je li postupak pravilno završen.

32 Stoga, u situaciji poput one u glavnom predmetu, neispunjenje obveze predaje robe odredišnoj carinarnici prije nego što roba napusti carinsko područje Unije ima učinak sprječavanja nadležnih tijela u provođenju jednog od carinskih nadzora navedenih u članku 37. stavku 1. Carinskog zakonika, odnosno onog predviđenog člankom 92. stavkom 2. toga zakonika, koji je odlučujući za funkcioniranje postupka provoza jer omogućuje tim tijelima da utvrde je li postupak provoza završen pravilno. Takva povreda predstavlja izuzimanje ispod carinskog nadzora, u smislu članka 203. Carinskog zakonika, s

obzirom na to da zahtjevi članka 365. stavka 3. ili članka 366. stavaka 2. i 3. Provedbene uredbe, koji dopuštaju da se takav postupak smatra završenim bez obzira na izostanak predaje robe odredišnoj carini, nisu zadovoljeni.

33 Budući da Europska komisija tvrdi da je postojanje izuzimanja ispod carinskog nadzora u ovom slučaju isključeno zbog činjenice da se dotična roba u glavnom postupku nalazila pod nadzorom carinskih tijela do trenutka napuštanja carinskog područja Unije, treba zaključiti da je B&S, propuštajući osloboditi se obveze koja proizlazi iz članka 96. stavka 1. točke (a) Carinskog zakonika, a to je predaja robe odredišnim carinarnicama prije njezina napuštanja carinskog područja Unije, izuzeo navedenu robu ispod carinskog nadzora čak i prije nego što je ona napustila to područje.

34 Osim toga, sama činjenica da je odnosna roba u glavnom postupku napustila carinsko područje Unije ne protivi se tome da se povreda obveze predaje robe odredišnim carinarnicama kvalificira kao „izuzimanje ispod carinskog nadzora“, što dovodi do nastanka carinskog duga na temelju članka 203. Carinskog zakonika. Naime, Sud je već odlučivao o postojanju takvog izuzimanja bez obzira na nepostojanje nepravilne integracije dotične robe u gospodarske tokove Unije.

35 Prema tome, u presudi Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90,) Sud je odlučio da, kao što osobito proizlazi iz točaka 21. do 24., 32. i 36. te presude, u pogledu okolnosti toga predmeta, povreda obveze stavljanja robe u postupak provoza predstavlja izuzimanje ispod carinskog nadzora u smislu članka 203. Carinskog zakonika, iako je dotična roba napustila područje Unije. U presudi SEK Zollagentur (C-75/13, EU:C:2014:1759) Sud je smatrao, kao što osobito proizlazi iz točaka 18. i 33. te presude, da se privremeno udaljenje provozne isprave od robe navedene u toj ispravi treba kvalificirati kao „izuzimanje te robe ispod carinskog nadzora“ u smislu toga članka, iako je dotična roba bila pravilno integrirana u gospodarske tokove Unije njezinim puštanjem u slobodni promet.

36 Osim toga, treba podsjetiti da se gospodarski karakter uvoznih carina ne protivi tome da, u situaciji kada je roba napustila carinsko područje Unije, nastaje carinski dug na temelju članka 203. stavka 1. Carinskog zakonika s obzirom na to da članak 239. toga zakonika predviđa, pod određenim uvjetima, povrat ili otpust carina koje se zakonski potražuju (vidjeti, u tom smislu, presudu Hamann International,C-337/01, EU:C:2004:90, t. 34.).

37 Konačno, tvrdnja navedena u točki 30. ove presude ne može više biti dovedena u pitanje argumentom koji je iznio sud koji je uputio zahtjev, a priklonio mu se B&S, prema kojem iz presude X (C-480/12, EU:C:2014:329) proizlazi da povreda obveze predavanja dotične robe u glavnom postupku njihovim odredišnim carinarnicama ne dovodi do nastanka carinskog duga na temelju članka 203. Carinskog zakonika jer je napuštanje robe carinskog područja Unije eliminiralo rizik nepravilne integracije navedene robe u gospodarske tokove Unije.

38 Naime, iz točke 37. te presude, kao i iz izlaganja činjenica koje se odnose na ovaj predmet koje su dovele do veze s navedenom presudom proizlazi da se ta presuda odnosi na slučaj u kojem je odnosna roba bila predana, iako sa zakašnjenjem, odredišnoj carinarnici. Međutim, roba u glavnom postupku, naprotiv, nije uopće bila predana njihovim odredišnim carinarnicama koje bi omogućile nadležnim tijelima da utvrde da je postupak provoza završen pravilno.

39 Kao što nezavisni odvjetnik navodi u točkama 30. i 31. svoga mišljenja, u pogledu sudske prakse navedene u točki 35. ove presude, iz presude X (C-480/12, EU:C:2014:329) ne može se izvesti zaključak da ona određuje opće pravilo prema kojem je samo dokaz nepostojanja nepravilne integracije robe u gospodarske tokove Unije sam po sebi dostatan kako bi se isključilo postojanje izuzimanja ispod carinskog nadzora ili nastanka carinskog duga na temelju članka 203. Carinskog zakonika.

40 U pogledu svih prethodnih razmatranja, na prvo pitanje treba odgovoriti da članke 203. i 204. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da povreda obveze predaje robe stavljene u postupak provoza odredišnoj carinarnici dovodi do nastanka carinskog duga, ali ne na temelju članka 204. navedenog zakonika, nego na temelju članka 203. toga zakonika, kada je dotična roba napustila carinsko područje Unije i nositelj postupka nije u mogućnosti podnijeti isprave u skladu s člankom 365. stavkom 3. ili člankom 366. stavcima 2. i 3. Provedbene uredbe.

Treće i četvrto pitanje

41 Treba utvrditi da članak 859. Provedbene uredbe, koji je predmet drugog i trećeg pitanja, ne nalazi svoju primjenu u situacijama navedenima u članku 203. Carinskog zakonika. Stoga, uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, nije potrebno odgovarati na drugo i treće pitanje.

Troškovi

42 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (peto vijeće) odlučuje:

Članke 203. i 204. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1791/2006 od 20. studenoga 2006., treba tumačiti na način da povreda obveze predaje robe stavljene u postupak provoza Zajednice odredišnoj carinarnici dovodi do nastanka carinskog duga, ali ne na temelju članka 204. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 1791/2006, nego na temelju članka 203. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 1791/2006, kada je dotična roba napustila carinsko područje Europske unije i nositelj postupka nije u mogućnosti podnijeti isprave u skladu s člankom 365. stavkom 3. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993., o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92, u inačici koja proizlazi iz Uredbe Komisije (EZ) br. 993/2001 od 4. svibnja 2001., ili člankom 366. stavcima 2. i 3. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93, u verziji koja proizlazi iz Uredbe Komisije (EZ) br. 1192/2008 od 17. prosinca 2008.

Potpisi